

debatten saaledes ogsaa forfølger ganske bestemte indenrigspolitiske Formaal i Preussen. Man bør ogsaa tage Hensyn til, at denne Debat ikke er ført i den tyske Rigsdag, men i den preussiske Landdag, men man kan jo saa mindes den Debat, der blev ført i den tyske Rigsdag, den Gang Overenskomsten om de forskellige nordlesvigske Traktater var til Ratifikationsbehandling i den tyske Rigsdag, hvor alle tog Reservation overfor den nye dansk-tyske Grænse med Undtagelse af den daværende Ordfører for det uafhængige socialdemokratiske Parti, Rigsdagsmand, Dr. Breitscheid; han var den eneste, der den Gang uden Forbehold anerkendte den nye Grænse, og de Udtalelser, der faldt fra Socialdemokraternes Ordfører i den preussiske Landdag, Hr. Bartels, svarer for saa vidt ganske til dem, der den Gang fremsattes af Ordføreren for Flertalssocialdemokraterne i Rigsdagen, Hr. Frohme: at man ikke paa nogen Maade tog Afstand fra en Korrigering af Grænsen, altsaa en Flytning mod Nord, naar Forholdene maatte muliggøre denne.

Men selv om man tager alle disse Forhold i Betragtning, bliver der endda tilstrækkelig meget tilbage til at kaste et betegnende skarpt Lys over den Sindstilstand, der for Tiden hersker i Tyskland. Man vil, forekommer det mig, efter denne Landdagsdebat umuligt kunne hævde, at de Stemninger, der tager Sigte paa under ændrede politiske Forhold at flytte Grænsen mod Nord, udelukkende er begrænset til Slesvig og Holsten, thi det er ganske tydeligt, at disse Stemninger ikke alene findes Nord for Elben, men i vide Kredse i Tyskland, og Landdagsdebatten er et talende Udtryk herfor.

Hvad Stemningen paa tysk Side i Sydslesvig og Holsten vedrører, faar man et meget stærkt Indtryk af denne ved at læse Nytaarsaften-Nummeret af „Flensburger Nachrichten“, hvor alt, hvad der overhovedet findes af fremtrædende preussiske Embedsmænd i Sydslesvig og Holsten, ganske utilsløret angriber Grænsen af 1920, deriblandt endog Mænd som den socialdemokratiske Overpræsident, Hr. Kürbis. Kunde Socialdemokraterne opnaa, at disse stærkt udæskende Udtalelser fra meget fremstaaende tyske Embedsmænd ikke gentoges, da vilde der, forekommer det mig, virkelig være opnaaet et positivt Resultat. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse den Udtalelse, som Hr. Overpræsident Kürbis fremsendte til „Flensburger Nachrichten“ den 31. December 1923: „Det tyske Nordgrænselands Frem-

tid ligger i dets Befolknings Skød. Jeg haaber og ønsker, at det maa lykkes os at holde Hjerterne varme og Hovederne fri — saa bliver tysk igen, hvad der har været tysk“. Omkring Overpræsident Kürbis grupperede sig her en Mængde af Provinsens højeste Embedsmænd, Regeringspræsident Johannsen, Overborgmester Todsén, Landraad Werther i Slesvig, Landraad Clasen i Husum og en Række Politikere, Medlemmer af den tyske Rigsdag eller den preussiske Landdag, og i denne Kreds vil man ogsaa finde et æret Medlem af dette Ting, det ærede Medlem Hr. Schmidt, som ligeledes fremsatte Udtalelser, der faldt i Traad med de her gængivne.

Naar Oppositionen retter sig saa stærkt, som Tilfældet er, mod den nu dragne Grænse, kan der ikke være nogen Tvivl om, at Grunden hertil er den, at man i Tyskland stadig ser denne Grænse som et Led i selve Versailles-Traktaten, og at man i saa Henseende aldeles ikke har ændret den Opfattelse, der kom til Orde i 1920. Den formentlige Anerkendelse, som skulde være opnaaet gennem den socialdemokratiske Overenskomst, vender man sig imod, fordi man mener, at der hermed er drevet en Breche i Muren: Fronten mod selve Versailles-Traktaten, som man paa det bestemteste protesterer imod; man vil ikke være med til at give det Udseende af, at man godkender nogen som helst Del af denne Traktat, hvis Underskrivelse er af tvunget Tyskland med Magt, og som en rød Traad gaar gennem hele Landdagsdebatten den Opfattelse, som Grev Brockdorff-Rantzau gjorde sig til Talsmand for i 1920, at det tyske Folk aldrig vilde kunne slaa sig til Taals med den Tvangs- og Voldsgrense, der var draget paa Grundlag af Afstemningen i 1920, og at den Dag maatte komme, da den Uret, Voldsfreden i Versailles havde begaaet imod Slesvig-Holsten, vilde blive gjort god igen.

Saaledes er altsaa endnu i 1923 den Opfattelse, der gør sig gældende i Tyskland, og man forstaaer derfor meget vel, at en ledende Artikel i „Politiken“ for 29. Januar i Aar henleder Opmærksomheden paa disse Forhold og understreger Nødvendigheden af, at den danske Offentlighed er klar over den virkelige Sammenhæng. Det hedder i denne ledende Artikel — jeg skal tillade mig med den højtærede Formands Tilladelse at oplæse et Par Linier: Denne Debat rører en Stemning, der her vækker alvorlig Opmærksomhed. Den rører endvidere en almindelig politisk Mentalitet, som man maa ske ogsaa udenfor Danmarks Grænser med